

סרטים

על החול האכזר

נפתולי נעורים (תל אביב, תל אביב) היה צריך, לכאורה, להיות סרט מצויין. הוא מתרחש בסירה מבודדת בין הצוקים, על שפת הים. נערה ילדה פראית, תמהונית, משחקת בכובות בחוף ביקחה קטנה על החוף, ורוקדת לבדה בין הגלים.

היא גרה בסירה עם אביה ועם העורות, המטפלת שלה. היא משוגעת, או לפחות נחשבת לכזאת.

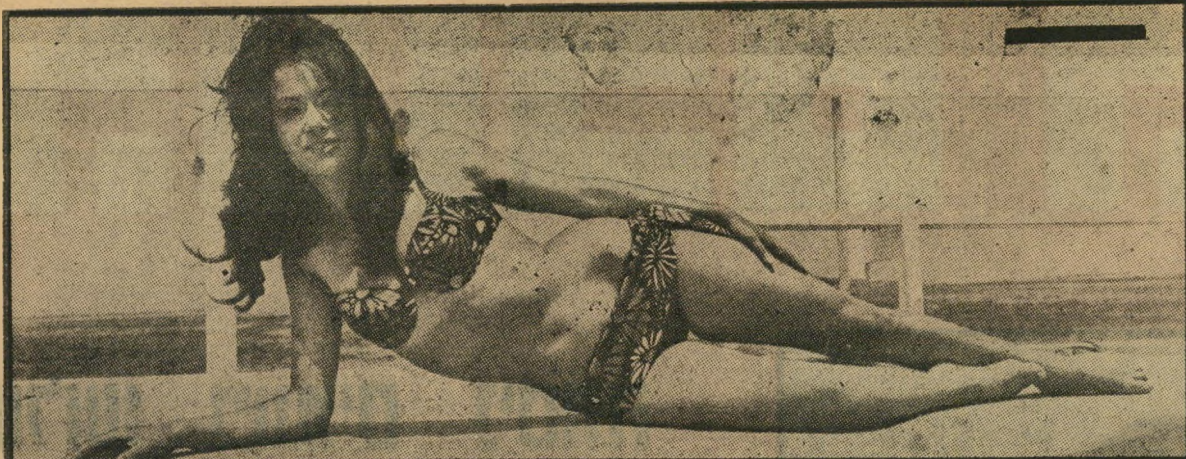
יום אחד היא מגלה בחצר אסיר נמלט. היא מחביאה אותו ומתאהבת בו. היא לא נותנת לאיש לגשת אליו. היא בטוחה שהיא בראה אותו, עשתה אותו במידיה.

לאט לאט היא מתפכחת משגוונה. היא חוזרת למציאות, כדי לשוב ולברוח ממנה מדי פעם בפעם. הבחור עוזב את הבית. היא רודפת אחריו, מחזירה אותו, מביאה אותו אל הביקחה הקטנה, ושם, בין הברות והצצועים, הם מבלים את הלילה. אחר כך הם יוצאים לעיר. היא לא מצי ליחה להסתגל לחיים שם. היא פוחדת מהרעש, מהאנשים, מהשוטרים, מהמכונות. היא מאבדת את הכסף שנותנים לה, והיא בורחת בחזרה לטירה שלה. הבחור חוזר לשם אחריה.

זה יכול היה להיות סרט פיוטי, עצוב, אלא שכבר מהתמונה הפיוטית הראשונה אפשר לראות שהוא לא יהיה כזה.

רצח הבובה. המצלמה נמצאת בידי שניים, יחד עם השחפים. הנערה שוכבת בתוך הסלעים האפורים. בשמלה קרועה קצת, בשער רטוב, עם בובה קטנה בין הידיים.

המצלמה מתקרבת אליה. היא אומרת לי בובה שלה: "כמה טוב לך שלא היית היום

נערת-יבונד קודרין אוגר

הוא הכי נחמד

ישתתפו בורדובני, גואי דה פינס. לפני שגוראר הציע את התפקיד הראשי של פיררו המשוגע לננה קארנינה, אשתו של עבר, הוא הציע את התפקיד ל- סילבי וארמן. היא סירבה. קשה לי האמין, אבל זוהי עובדה. הוא עצמו סיפר אותה. ג'ון פראנקו פיינצ'נפרי, הארוסילשעבר של רליה לביא, הגיע ל- זרועותיה של קאפוצ'ין. הוא מתקדם די מהר, הבחור הזה. פיטר אוטול עוד יהיה מומחה לסיפורי ג'וזף קונראד. אחרי לורד ג'ים הוא יהיה ההרפתקן, בבימויו של לטוארה. מישוה עוד זוכר את סילבאנה (ואורז המד) מונגאנו? כדאי להיזכר. היא עומדת לשחק בשלושה מערי כונים, שיביימו עליה שלושה במאים: פליני, דהיסיקה וויסקונטי. היא תהיה שלוש מכשפות. אומרים שהיא עצמה רביעית. ג'ליריה אינה רק זמרת. היא גם אינטליגנטית. בין הופעה להופעה היא קוראת את מזל וסטנדל. בהפסקות, כשלא באים לבקר אותה בחדר-ההלבשה שלה, היא אוהבת לקרוא את סארטר, פרוסט ו- קליסט. במיטה, לפני שהיא נרדמת, היא קוראת את המינסטס הקומניסטי. אני ז'ירארדו תופיע בקריינית בלה-טקאלה, באופירה של איגור סטרזינסקי, פרספונה, לפי אנדרי גיד. זה מה שאמרה אורי סולה אנדרס: "אני לא מצליחה להביך מה יש לאנשים בראש כשהם אומרים שאני סקסית". אילו היה לה משהו בראש, במקום כל מה שיש לה בגוף, אולי היא הייתה מבינה את זה. בשנת 1944 היה ג'ון פורד חייל. הוא נכנס לפאריס עם גדודי בנות-הברית, בפקודו של הגנרל עומר ברדולי. בינתיים הוא התקדם, ובימים אלה הוא הצליח להיות גנרל בראדלי עצמו, בסרט המרתק האם פאריס בוערת? המספר על גנרל גרמני, מפקד העיר, שהפך את פקודת היטלר להשמדה. ההצלחה של ג'ירארדו הנאוה כל כך מצאה חן בעיני ה- מפיקים שלה, עד שהם החליטו להסריט את ג'ירארדו הנאוה חלק ב'. הסרט ייקרא דוק טור דז'יטל. יככב בו רקס האריסון, ויכתוב אותו ברנארד שאו. מה יש? הצליחו להפוך אותו בקברו בסרט אחד שלהם, למה שלא יצליחו להוציא אותו משם בשביל הסרט השני? ההסרטה של מי מחדד מודרניזציה וז'נף נמשכה כבר כמה שבועות לאחר המועד שנקבע בראש. לוי מקבלת בשביל כל שבוע של איחור 100,000 דולר. וריצ'ארד ברטון מקבל 75,000 דולר. זו סיבה מספקת שלא להחיש את ההסרטה.

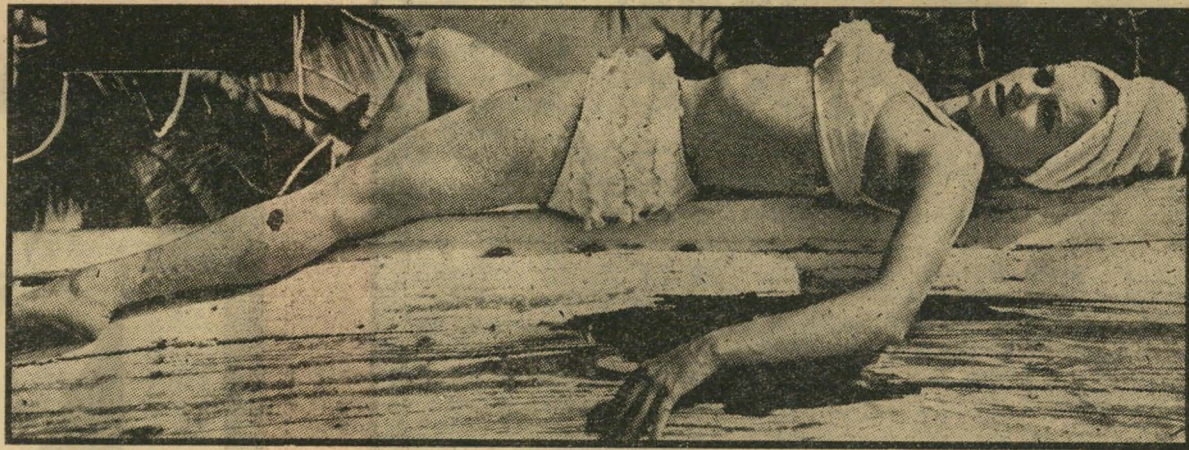
ג'ולייטה מסינה אומרת על פליני, בעלה: "הוא כל כך שקרן, שהוא מסמיק כשאני משקר". לעזרת ג'יימס בונד יש דעות חלוקות על הגיבור שלהם. קלר' דין אוגר אומרת עליו: "הוא האיש הכי נחמד ועדין הללו. שאני מכירה". לויצ'יאנה פאלוצ'י אומרת, לעומתה: "הוא ברור טאלי ומפחיד, אני לא חושבת להמשיך ל- שחק בסרטים שלו". בצרפת, ארץ ה- חופשי, קיימת צנזורה חמורה על שני נושאים: הנושא המיני והנושא הדתי. הצנזורה מחיימה בקפנות כל מחזה או סרט ה- עוסק בחופשיות רבה מדי באחד משני הנושאים הללו. סרט בשם הדתייה לפי וידו, בבימויו של ג'ק ריבל, ובכיכובה של ננה קארנינה מעורר שם עכשיו סקנדל ציבורי, למרות שעדיין לא הוקרן בפני קהל. שריהסברה הודיע על הפיקה הסרט שהוא ישתמש בכל הסמכויות כדי ל- עכב את הקרנת הסרט. הצרה היא שאין לו שום סמכויות בנידון. כל הסמכויות נתונות בידי הצנזורה, והצנזורה אישרה את הסרט הסרט.

עתונאי בענייני עבודה מחוץ לעיר. האשה יוצאת לבלות עם חברים. היא מגיעה ל- מסיבה של אנשים חשובים. כולם מת- פעלים ממנה, ומציעים לה תפקידים ב- סרטים. היא מתפעלת מכולם ומחליטה ל- היות שחקנית.

היא גומרת את הערב במיטה של ידיד. התוצאה: כעבור כמה חודשים היא מבקרת יחד עם העתונאי שלה בהצגת-הכורה של סרטה הראשון. היא יושבת באולם החשון וצופה בסך. רואים אותה בבית חשון, רצה בפחד. מישוה רודף אחריה. מישוה חופס אותה, וחונק אותה. "מעכשיו" היא מסבירה לעתונאי שלה, "עד סוף הסרט מנסים למצוא מי רצח אותי ולמה". היא נורא אוהבת, כל הזמן, את העתונאי שלה, אבל לא רוצה להפסיד בגללו את הקאריירה הגדולה הצפויה לה. היא רוצה לבלות, להשתעשע, לראות אנשים יפים ו-

ממעכת בידה פיסת-נייר ומספרת לו על סיבת השיגעון שלה. הוריה, מסתבר, היו מתלחשים בלילות בחדרם, הרעש היה מגיע לחדרה. "הייתי יוצרת לי מין עירפול ב- מוח", היא מספרת לו, "כדי לא לשמוע אותם, ואחר כך העירפול היה נשאר אצלי". איך אפשר לתת לבחורה צעירה, קצת משר- געת, שלא עברה את גיל השבע-עשרה, ל- מר דברים כאלה, הלקוחים מספר של פסי- כואנאליזה בגרוש?

אבל היא עוד ממשיכה. "הייתי יושבת בכיתה", היא מספרת, "ולא הייתי מקשיבה לדברי המורה. כל היום הייתי מסתכלת אל השמש והייתי חשה רצון מוזר להתרומם אליה". היא דומה, בקטעים אלה, לכלב נובה הפותח את פיו ואומר: "אני נובח". הבמאי סרג' בורגיניון הפיק מפטריציה גווי כמעט את כל האפשר, לכן אי- אפשר להגיד על פטריציה גווי שהוא

נערת-יבונד לויצ'יאנה פאלוצ'י

הוא ברטואלי ומפחיד

חשובים, ולשמוע אותם אומרים לה: "כמה את יפה! אולי את רוצה תפקיד בסרט?" היא ממשיכה לחלום על העתונאי שלה, ועל חיי-משפחה צנועים, ועל קאריירה מסחררת, ועל הצלחה עולמית. היא מסיימת את הסרט בחור אשה אומללה ובודדה, של ניסך איטלקי.

ז'אן + בריגיט. מה שעושה את דארינג לסרט טוב הוא התיאור האמיתי, הבלתי-מוזיף, הביקורתי והאוהד כאחד של דמות המייצגת דור שלם של נערות במאה העשרים. הדמות הטיפוסית הזאת מתוארת על רקע החברה שלה, תוך כדי ביקורת של אותה חברה.

בכל זאת קשה לדעת אם הסרט היה מצליח כל כך, לולא השחקנית הראשית, ג'וליי כריסטי. לג'וליי כריסטי יש אישיות קולנועית כמעט כמו זו של ז'אן ג'ורו. היא לא-פחות כשרונית ממוניקה ויטי, היא לא-פחות מקסימה מבריגיט בארדו, ולא-פחות יפה מהאלילה אנדרס. היא הופכת גם את הרגעים האיטיים הקלושים של הסרט לחייה. בכך עוזר לה בנאמנות השחקן ה- מוציין דירק בוגארד, וקצת פחות בנאמנות השחקן המפורסם לורנס הארזי. במאי הסרט הוא ג'ון שלוינגר שזו לו הפעם השניה שהוא מביים את ג'וליי כריסטי הוא זה שגילה אותה לצופים ב"בילי כדאי".

יומן החדשות

יוצרי הקאזינואק הלבן מכינים לו חלק שני. בחלק הזה, כמו בחלק שקדם לו, מו רצח, ולמה: יום אחד נוסע ה-

תגלית. היא כבר היתה כזאת ברך ביום ראשון שלו, אבל היא נפלאה. היא יפה, פרי אית, מקסימה. היא מטורפת כשהיא צריכה להיות מטרופת, נשית כשהיא צריכה להיות נשית, ומבוגרת כשהיא צריכה להיות מבר- גרת. דין סטוקהל, הנער המשחק לצידה, הוא רגיש ועדין כמו השחקנים האיטל- קיים של אנטוניוני.

נערת הזוהר

דארינג (צפון, תל אביב) היא יפהיה צעירה, קלת-דעת ואוהבת-חיים. היא נישאת בגיל צעיר מאד לגבר צעיר מאד. היא היתה מאוהבת בו, וידעה שתחיה איתו באושר ועושר עד סוף חיה ויהיו להם הרבה ילדים, והם יאהבו איש את רעותו עד יום מותם.

יום אחד היא פוגשת עתונאי נשוי ואב לשני ילדים. הוא לוקח אותה יחד איתו לראיון עם סופר מפורסם. היא מתרגשת בפעם הראשונה בחייה היא רואה איש כל כך חשוב, האיש החשוב מסתכל עליה, מדבר איתה, ואומר לה אפילו דברים נח- מדים. היא מבלה את הלילה עם העתונאי. בתמונה הבאה היא נמצאת בדירה חדשה, הפוכה. העתונאי נכנס הביתה ומביא לשם ערימה של ספרים. המצלמה מקפצת על זמן-מה של חיים משותפים, בעזרת שורה של צילומי כתובות על הראוי: "תיכף אשוב", "מוחק, להתראות בשמונה", "הלכתי לחנות", "תגימולד שמח", "יום-הולדת שמח". מו רצח, ולמה: יום אחד נוסע ה-

בעיר. כל כך הרבה רעש היה שם. כל כך הרבה אנשים. ואז מושטת אליה יד גרו' לה, מפחידה, (מוסיקה מבשרת רעות), שוכבת אותה בכוח מהסלע, וקורעת באכז- זריות קשוחה את הבובה מתוך ידיה. זה עוד לא הכל.

המצלמה מתקרבת בכבודות מאשימה (מו' טיקה מתאימה) אל פני האיש. זהו אביה. הוא אומר לה: "את ילדה גדולה. את לא צריכה לשחק כבר בכובות". (הוא יודע שהיא מפגרת בשכלה, הוא אפילו רוצה לשלוח אותה לבית חולי-נפש, ובכל זאת הוא נדהם לראות אותה עם בובה ביד - אחד מהפרטים הרבים המרגינים בסרט.) הוא לוקח את הבובה ומשליך אותה בכר- אות מעל לצוק אל תוך הים.

הילדה פורצת בצעקה: "אתה רצחת או- תה!". היא רצה למטה ומוצאת את הבובה כשראשה מחוץ ואבריה מרוסקים. היא מרי- מה אותה בזהירות. הגלים הכהים מתנפ- צים בועף קודר אל הסלעים (מוסיקה קודרת).

הנהדרים (מרסל גריניון) לא עוררת ה- מוסיקה הטובה (ג'ורג' דלרו), ולא ה- שחפים היפים שמרחפים מעליה, הפאטוס רוצח באכזריות ברטואלית את הכל.

פסיכולוגיה בגרוש. תמונה מאוחרת יותר: הבחורה נכנסת לחדרו של הנער. היא לבושה בכיתונת-לילה לבנה, ארוכה. היא מתיישבת על מיטתו רגליים מקופלות, נותנת הבעה ערמומית לעיניה, ושואלת אותו אם היא יפה. בוקטו הבא היא שוכבת על הריצפה,